ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

(Ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνοδεύσαντος τὸν Ὄθωνα κατὰ τὴν κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέζερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η στιγμὴ ἐκείνη μπῆκαν ἡ κόρες τῆς κομήσσης Ἄρμανσμπεργκ κι' ἔτσι ἡ συνομιλία αὐτὴ τελείωσε.

Ἡ κόμησσα ρώτησε σὲ λίγο τοὺς συνδαιτυμόνες ἂν ἔχη καμμιὰ σπουδαιότητα ὡς φρούριο τὸ Παλαμήδι καὶ ὁ βαρῶνος ντὲ Βαρικούρ, μαντεύοντας κάποια συμβολικὴ σημασία στὴ ἐρώτησι αὐτή, τῆς ἀπάντησε ἀμέσως:

—Ὄχι. μεγάλη.. Τὸ πολὺ μπορεῖ νὰ χρησιμεύση ὡς ἀποθήκη.

Καὶ ἄρχισε νὰ ἐξηγῆ διὰ μακρῶν τὸ γιατί. Ἡ κόμησσα φαινόταν πὼς τὸν ἄκουγε μ' ἐνδιαφέρον καὶ κάθε τόσο ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο φαινόταν στὰ χείλη της. Στὸ τέλος δὲ εἶπε γελῶντας:

—Κύριε βαρῶνε, ἔχετε μεγάλες στρατηγικὲς ἱκανότητες. Νὰ δοῦμε μόνο ποιὰ στρατιὰ θὰ μπορέση ν' ἀντισταθῆ σὲ σᾶς.

Καὶ σηκώθηκε, δίνοντας τέλος στὴ συνομιλία. Κατόπιν μ' εὐχαρίστησε, λέγοντας ὅτι μι' ἄλλη φορά, ποὺ ὁ καιρὸς θ'ἄταν καλύτερος, θὰ ξαναρχόταν στὸ Παλαμήδι γιὰ νὰ τὸ δῆ ὁλόκληρο καὶ νὰ θαυμάση τὴν ἄποψί του.,

* * *

Ἡ κόμησσα Ἄρμανσμπεργκ επεδίωκε μὲ κάθε τρόπο νὰ κάνη τὸν Ὄθωνα νὰ προσέξη τὶς κόρες της. Ὁ βασιλεὺς ὅμως κάθε φορὰ ποὺ τὶς ἔβλεπε, τὶς ἀπέφευγε σὰν νὰ εἶχε μαντέψει τοὺς σκοπούς της. Ἔτσι στὸ τέλος ἡ κόμησσα ἔγινε ἐχθρὰ τοῦ Ὄθωνος κι' ἐγκατέλειψε τὰ φιλόδοξα ὄγειρά της. Τότε πάντρεψε τὶς δυὸ μεγαλείτερες κόρες της μὲ τοὺς ἀδελφοὺς πρίγκηπες Καντακουζηνούς, οἱ ὁποῖοι κατήγοντο ἀπὸ τὸν ὁμώνυμο Βυζαντινὸ αὐτοκρατορικὸ οἶκο. Ἡ μεγαλείτερη ὅμως, ἡ ὁποία ἦταν νέα ἐξαιρετικῆς ἀντιλήψεως, πέθανε ἀπὸ πανούκλα στὸν Πειραιᾶ, κυτὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τὸ γαμήλιο ταξεῖδι της καὶ θάφτηκε σ' ἕνα νησάκι, ποὺ βρίσκεται ἀριστερὰ στὴν εἴσοδο τοῦ λιμανιοῦ.

Μαινομένη γιὰ τὴ ματαίωσι τῶν σχεδίων της, ἡ κόμησσα Ἄρμανσμπεργκ ἐκίνησε πάντα λίθο κατόπιν γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Ὄθωνα. Κατώρθωσε μάλιστα νὰ πάρη μὲ τὸ μέρος της τὸν αὐλάρχη καὶ τὸ γιατρὸ τοῦ βασιλέως. Πῶς τὸ κατώρθωσε αὐτό, ποτὲ δὲν τὸ ἔμαθα. Τὸ βέβαιο πάντως εἶνε ὅτι οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔγιναν, πρὸς χάριν τῆς κομήσσης, πρώτης τάξεως μηχανορράφοι. Ἡ κόμησσα δηλαδὴ τοὺς ἔπεισε καὶ τοὺς δυὸ νὰ συντάξουν μιὰ δήλωσι, στὴν ὁποία πιστοποιοῦσαν ὅτι ὁ Ὄθων προσεβάλλετο συχνὰ ἀπὸ κρίσεις παραφροσύνης κι' ὅτι συνεπῶς ἦταν ἀνίκανος νὰ κυβερνᾶ. Ἡ κόμησσα πῆρε τὸ ἔγγραφο αὐτὸ καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ἄγγλο πρεσβευτὴ Λάϊονς, ὁ ὁποῖος τὸ ἔστειλε στὸν πρωθυπουργό του λόρδο Πάλμεστρον. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν πέτυχε τὸ σκοπό της ἡ κόμησσα, γιατὶ ὁ Πάλμεστρον, ὄχι μόνο δὲν χρησιμοποίησε καθόλου τὸ συκοφαντικὸ αὐτὸ ἔγγραφο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔστειλε κατ' εὐθεῖαν στὸν Ὄθωνα.

Ὁ βασιλεὺς ἔμαθε τότε ποιοὶ εἶχαν ἐξυφάνει ὅλη αὐτὴ τὴν πλεκτάνη ἐναντίον του. Φέρθηκε ὅμως εὐγενέστατα στὸν αὐλάρχη του καὶ τὸ γιατρό του. Ἔκανε μόνο γνωστὸ καὶ στοὺς δυὸ ὅτι μποροῦσαν νὰ ὑποθάλουν τὴν παραίτησί τους, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε ἀμέσως.

Ἡ κόμησσα ἐντωμεταξὺ μαινόταν γιὰ τὴν ἀποτυχία της, ἂν καὶ ὁ Ὄθων, εὐγενέστατος πάντοτε, δὲν τῆς εἶπε ποτὲ τίποτε.

Ἡ θέσις ὅμως τοῦ Ἄρμανσμπεργκ δὲν ἦταν πειὰ σταθερή. Καὶ πράγματα, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκος τοῦ ἔστειλε τὸν ἀντικαταστάτη του.

Ἔτσι ἡ κόμησσα-σύζυγός του, χωρὶς νὰ κερδίση τίποτε ἀπὸ τὶς τόσες ραδιουργίες της, ξαναγύρισε στὴν Βαυαρία περιφρονημένη ἀπὸ τοὺς τιμίους ἀνθρώπους

ΙΗ'.

Η ΕΝΑΝΤΙΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΖΩΣ. — ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΘΩΝΟΣ. — ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΓΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΚΥΡΑ ΕΙΡΗΝΟΥΛΑ ΙΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1833, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ τάγματός μας προσεκλήθησαν τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς σὲ γεῦμα ἀπὸ τὸ βασιλέα Ὄθωνα, σύμφωνα μὲ τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο, γιατὶ ἡ Αὐλὴ εἶχε ἀποφασισει νὰ ἑορτάση ἔπειτ' ἀπὸ δεκατρεῖς ἡμέρες, σύμφωνα μὲ τὸ γρηγοριανὸ ἡμερολόγιο ποὺ ἀκολουθοῦσαν οἱ Ἕλληνες.

Ἡ ἡμέρα ἦταν χαρούμενη κι' ἡλιόλουστη, σὰν γλυκειὰ ἀνοιξιατικὴ ἡμέρα της Γερμανίας καὶ τὴν παράσαμε ὁλόκληρη σχεδόν, φροντίζοντας γιὰ τὴν ἐμφανισί μας, γιατὶ τὸ γεῦμα θὰ δινόταν στὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ.

Κατὰ τὶς ὀχτὼ παρὰ τέταρτο μπήκαμε στὰ ἀνάκτορα, ἕνα μονόροφο κτίριο τοῦ Ναυπλίου, ποὺ εἶχε μιὰ μονάχα εἴσοδο. Ἀπὸ κει, ἀκολουθήσαμε μια πλατειὰ σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς καὶ τοῦ φαγητοῦ.

Πραγματικὰ μὰς φάνηκαν ὑπέροχα τὰ φαγητὰ τοῦ βασιλικοῦ γεύματος σ' ἐμᾶς, ποὺ τόσον καιρὸ τώρα τρεφόμαστε μὲ τραγίσιο καὶ σπανιώτατα πρόβειο κρέας. Τὸ ἐκλεκτὸ κυνῆγι ἀφθονοῦσε, καθὼς καὶ ψάρια νοστιμώτατα.

Ἀφοῦ φάγαμε κατὰ κόρον, περάσαμε σὲ μι' ἄλλη αἴθουσα γιὰ νὰ πιοῦμε τὸν καφέ μας. Ἐκεῖ κυριευτήκαμε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ μιὰ ζωηροτάτη εὐθυμία. Ὁ ἴδιος ὁ νεαρὸς βασιλεὺς μὰς ἔδινε τὸ παράδειγμα, καταργῶνας κόθε ἐθιμοτυπία καὶ συνδιαλεγόμενος μὲ ὅλους οἰκειώτατα. Ἤπιαμε ἄφθονη σαμπάνια κι' ὅταν τὸ ρολόϊ σήμανε τὴν τελευταία ὥρα τοῦ χρόνου, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματός μας ὕψωσε πρόποσιν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος μὰς εὐχαρίστησε μὲ συγκινητικὰ λόγια.

Ἕλληνις τῶν πρώτων χρόνων τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος
(Εἰκὼν ξένου περιηγητοῦ)

Ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὸ παλάτι, τὸ φεγγάρι ἔλουζε τὰ πάντα μὲ τὸ γλυκό του φῶς.

Κοιμήθηκα πολὺ γλυκὰ ἐκείνη τὴ νύχτα κι' ἔβλεπα ὄνειρα γλυκά, ὅταν, πολὺ πρωΐ, ἡ σκληρὴ μοῖρα μὲ τὴ μορφὴ δεκανέως μὲ σήκωσε ἀπὸ τὸ μακάριο ὕπνο μου.

Ὁ δεκανεὺς αὐτὸς μοῦ ἔφερε μιὰ διαταγὴ νὰ φύγω ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα γιὰ τὴν Κόρινθο μ' ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα γιὰ νὰ ναυλώσω στὸ Λουτράκι πλοῖα. μὲ τὰ ὁποῖα ὁ λόχος μας θὰ πήγαινε στὸ λιμάνι τῆς Ἀμφίσσης Σκάλα.

Οἱ ὑπόλοιποι ἄνδρες τοῦ λόχου θ'ἀρχόντουσαν νὰ μὲ συναντήσουν τὴν ἄλλη μέρα στὸ Λουτράκι.

Ἑτοιμάστηκα γρήγορα-γρήγορα, ἑτοίμασα καὶ τοὺς ἄνδρες ποὺ θὰ μ' ἀκολουθοῦσαν, καὶ στὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ πράσαμε ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ Ναυπλίου ποὺ ἦσαν, λόγῳ τῆς ἑορτῆς, ἐντελῶς σιωπηλοὶ καὶ ἡσυχοι. Κανένα ἀπολύτως κατάστημα δὲν ἦταν ἀνοιχτὸ γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ προμηθευτοῦμε μερικὰ τρόφιμα γιὰ τὴν πορεία μας. Μὰ εἴχαμε καὶ κάποια παρηγοριά, γιατὶ οἱ ἀγωγιάτες μὰς εἶπαν ὅτι στὸ δρόμο θὰ βρίσκαμε κάποιο φτωχικὸ χάνι.

Ἔτσι ἀφήσαμε τὸ Ναύπλιο κι' ἀρχίσαμε νὰ προχωροῦμε στὴν Ἀργολικὴ πεδιάδα ἀπὸ ἕνα μονοπάτι. Περάσαμε μάλιστα κι' ἀπὸ τὴν παλαιὰ πρωτεύουσα τοῦ Ἀγαμέμνονος. Τὴ φαντασία μου ὅμως δὲν τὴν ἀπασχολοῦσε ἡ κλασικὴ Ἑλληνικὴ ἀρχαιότης, ἀλλὰ ἡ ὡραία ἑορτὴ τῆς περασμένης βραδυᾶς τοῦ ἀνακτορικοῦ γεύματος. Θυμόμουν τὰ ὡραιότατα φαγητὰ τοῦ τραπεζιοῦ τοῦ βασιλέως κι' ἡ ὀρεξί μου ἄνοιγε ἀκόμα περισσότερο ἢ μᾶλλον ἡ πεινα μου μεγάλωνε. Σὲ μιὰ στιγμὴ δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ πειὰ καὶ φώναξα στοὺς στρατιῶτες μου:

—Ἐμπρός, παιδιά! Ἂς περπατήσουμε γρήγορα νὰ φτάσουμε στὸ χάνι, ὅπου θὰ βροῦμε κάτι νὰ φᾶμε...

Τότε ἀρχίσαμε νὰ περπατᾶμε γρηγορώτερα καὶ περάσαμε μιὰ χαράδρα, γεμάτη ἄγριες ροδοδάφνες. Μὰ τώρα ἀνηφορίζαμε, κι' ἡ πορεία γινόταν πιὸ δύσκολη κι' ἡ πεινα πιὸ δυνατή. Ἡ φαντασία μου δὲν ἐστρέφετο πειὰ στὰ ἐκλεκτὰ βασιλικὰ φαγητά. Κάθε τί ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ καταπραΰνη τὴν πεῖνα μου εὐχαρίστως θὰ τῶτρωγα. Ἔφτασα μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ ζηλεύω ἕνα στρατιώτη ποὺ εἶχε ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμὶ καὶ τὸ ροκάνιζε στὰ δόντια.

(Ἀκολουθεῖ)